

prima instanță: M. Muruianu

instanța de apel: S. Caitaz, A. Doga, A. Nogai

ÎNCHEIERE

14 ianuarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat, Dumitru Mardari

examinînd recursul declarat de către Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu împotriva Ministerul Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii Procuratura Generală, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2014, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu, fiind menținută hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 05 martie 2014.

c o n s t a t ă

La data de 02 august 2013 Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu s-au adresat în instanța de judecată cu o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală privind constatarea încălcării în privința reclamanților a art.8 CEDO și survenirea efectelor juridice ale Legii nr.1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, a procuraturii și ale instanțelor judecătorești, prin compensarea prejudiciului moral cauzat reclamanților în mărime de 100 000 lei pentru fiecare.

La data de 15 ianuarie 2014 reclamanții au depus o cerere de concretizare a cerințelor, solicitînd constatarea încălcării în privința reclamanților a art.8 CEDO și acordarea unei compensații pentru prejudiciului moral cauzat în mărime de cîte 100 000 lei pentru fiecare (f.d.102-106).

Prin Încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 ianuarie 2014 a fost atras în calitate de intervenienți accesorii Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova (f.d.110-111).

În motivarea cererii reclamanții au invocat că, la data de 06 februarie 2012 Procuratura mun. Chișinău a pornit urmărire penală conform semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.244 alin.(2) Cod Penal - evaziunea fiscală a întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor, care a dus la neachitarea impozitului în proporții deosebit de mari, presupus a fi săvîrșit de Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans". În

cadrul urmăririi penale Diceanu Valeriu a refuzat predarea benevolă a documentelor solicitate de către organul de urmărire penală și ca urmare a fost efectuată percheziția, pe care o consideră ilegală, a fost dispusă efectuarea unei expertize judiciare, iar la 30 aprilie 2013 dosarul a fost încetat și clasat din motiv că fapta nu întrunește semnele infracțiunii.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 05 martie 2014 acțiunea a fost respinsă (f.d.132-136).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2014 s-a respins apelul declarat de Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu. S-a menținut fără modificări hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 05 martie 2014 (f.d.191-195).

La 03 decembrie 2014 Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2014 și hotărârii Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 05 martie 2014, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, pronunțând o decizie nouă prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului recurenții au indicat că, concluziile expuse de instanța de apel și instanța de fond sunt nefondate și ilegale, contradictorii cu circumstanțele cauzei și probele administrate, sunt unilaterale, iar la adoptarea lor instanța a aplicat o lege care nu trebuia aplicată.

Menționează, că instanțele de judecată au aplicat prevederile Legii nr.1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, a procuraturii și ale instanțelor judecătorești. În realitate, recurenții prin cerere de concretizare a acțiunii, au solicitat primei instanțe aplicarea în direct a art. 8 din CEDO, în respectivul litigiu.

Or, conform art. 5 alin. (4) Cod Civil, se stipulează că, instanța de judecată nu este în drept să refuze înfăptuirea justiției în cauzele civile pe motivul că norma juridică lipsește sau că este neclară.

În fața instanțelor de judecată, recurenții au cerut să fie constate că în privința lor, intimații au admis intenționat, ingerințe în dreptul garantat de art. 8 CEDO - dreptul la respectarea vieții private și de familie și la respectarea reputației profesionale.

Deși perchezițiile efectuate la sediul și domiciliul lor își au motivarea în conformitate cu prevederile Codului de Procedură Penală al RM, fiind deci prevăzut de lege, totuși efectuarea lor după cum s-a constatat ulterior nu a fost necesară. Or, organul de urmărire penală a invocat drept motive pentru efectuarea perchezițiilor, necesitatea de acumulare de probe și cea a efectuării expertizei judiciar-contabile. Iar, ulterior la data de 30 aprilie 2013 în baza aceluiași probe din dosar și în lipsa raportului de expertiză, Procuratura sectorului Ciocana mun. Chișinău, conform art. 275 pct. 3 Codul de procedură penală; art. 285 și art. 286 Codul de procedură penală a încetat și a clasat prezenta cauză penală din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

La data de 13 ianuarie 2015 Procuratura Generală a depus referință la recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu, solicitând declararea recursului inadmisibil, dat fiind faptul că recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurenților la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolul 6§1 CEDO.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei instanței de apel din 25 septembrie 2014 a fost expediată în adresa recurenților la 15 octombrie 2014 (f.d.196), astfel recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursul în termen.

Analizând modul în care recurenții și-au exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art.433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurenților, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau

alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărîre legală, iar argumentele invocate de Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată "Dicivitrans" și Diceanu Valeriu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecătorul:

Judecătorii

Svetlana Filincova

Galina Stratulat

Dumitru Mardari